ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **R. P.,** zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 1 Ad 26/2010 - 110,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové **se přiznává**

odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 960 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 9. 1. 2008, č. j. MHMP 552274/2007, podle § 92 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů) zamítl jako opožděné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 30. 10. 2007, č. j. 14586/2007/AAL (dále též „rozhodnutí prvního stupně"), kterým bylo zastaveno řízení o přiznání doplatku na bydlení. Rozhodnutí prvního stupně bylo žalobkyni doručeno dne 5. 11. 2007. Ta proti němu podala odvolání pouze v elektronické podobě bez zaručeného elektronického podpisu dne 14. 11. 2007 a v pětidenní lhůtě stanovené v § 37 odst. 4 správního řádu jej požadovaným způsobem

nepotvrdila. Žalobkyně tak učinila teprve dne 21. 11. 2007, kdy však již uplynula lhůta pro podání odvolání a rozhodnutí prvního stupně nabylo právní moci. Protože odvolání bylo podáno po uplynutí 15 denní lhůty, bylo jako opožděné zamítnuto. Současně nebyly zjištěny důvody pro přezkoumání rozhodnutí prvního stupně v přezkumném řízení ani důvody pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 12. 2011, č. j. 1 Ad 26/2010 - 110, zamítl žalobu napadající výše uvedené rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy. Soud konstatoval, že předmětem sporu bylo, zda odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvního stupně bylo podáno včas. K tomu soud uvedl, že žalobkyně podala dne 14. 11. 2007 prostou elektronickou cestou odvolání proti rozhodnutí prvního stupně, které jí bylo doručeno dne 5. 11. 2007. Na toto odvolání žalobkyně později připojila svůj podpis dne 21. 11. 2007. Podle soudu konec 15 denní odvolací lhůty podle § 83 správního řádu nastal dne 20. 11. 2007. Mimo to, žalobkyně měla správně postupovat podle § 37 odst. 4 správního řádu a v 5 denní lhůtě své elektronicky podané odvolání potvrdit zákonem stanoveným způsobem, což neučinila, resp. učinila teprve dne 21. 11. 2007. Pokud žalobkyně podání ve stanovené lhůtě nepotvrdila, správní orgány k němu nemohly přihlížet. Žalobkyně mohla požádat o prominutí zmeškání úkonu, což však neučinila. Soud proto celkově uzavřel, že správní orgán postupoval správně, když odvolání žalobkyně pro opožděnost zamítl.

Ve včas podané kasační stížnost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) namítla, že odvolání podala elektronicky dne 14. 11. 2007 a doplnila jej v nejbližším možném termínu, neboť ji tížily zdravotní a finanční problémy. Podle jejího názoru tak bylo odvolání podáno řádně a včas. S ohledem na tyto důvody stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2011, č. j. 1 Ad 26/2010 - 110, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě zákona č. 366/2011 Sb. působnost krajských úřadů rozhodovat o odvolání ve věcech dávek státní sociální podpory, dávek pomoci v hmotné nouzi (dříve dávek sociální péče) a příspěvku na péči na Ministerstvo práce a sociálních věcí, stalo se tímto dnem ministerstvo procesním nástupcem žalovaných krajských úřadů v soudních řízeních v těchto věcech, jak vyplývá z § 69 soudního řádu správního, podle kterého *žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*. V řízení o kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud jednal jako se žalovaným namísto Magistrátu hlavního města Prahy s Ministerstvem práce a sociálních věcí. Tento žalovaný se přitom ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle Nejvyššího správního soudu stěžovatelka v kasační stížnosti napadá správnost závěru soudu ohledně opožděnosti odvolání proti rozhodnutí prvního stupně, čímž je podle jejího názoru dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však námitku ohledně nesprávného právního posouzení neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak Magistrát hlavního města Prahy, tak posléze i Městský soud v Praze řádným a přezkoumatelným způsobem vyjádřily svůj právní názor ohledně posouzení včasnosti stěžovatelčina odvolání. Stěžovatelka podala odvolání dne 14. 11. 2007 prostou elektronickou cestou (tj. obyčejným e-mailem). To právní úprava připouští, nicméně vyžaduje (srov. § 37 odst. 4 správního řádu), aby v 5 denní lhůtě bylo takto podané odvolání potvrzeno zákonem stanoveným způsobem; v opačném případě se k němu nepřihlíží. Stěžovatelka však odvolání ze dne 14. 11. 2007 ve stanovené lhůtě, která skončila v pondělí, dne 19. 11. 2007, nepotvrdila písemně, ústně do protokolu či elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, jak správní řád vyžaduje. Podle Nejvyššího správního soudu lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí prvního stupně, které bylo stěžovatelce doručeno dne 5. 11. 2007, uplynula v úterý dne 20. 11. 2007. Stěžovatelka však připojila svůj podpis na vytištěné odvolání teprve dne 21. 11. 2007 v 10:57. Tyto skutečnosti jsou podle Nejvyššího správního soudu nesporné. Ostatně stěžovatelka sama uvádí, že odvolání doplnila, jakmile to bylo možné, přičemž nepopírá, že to bylo až po zákonem stanovené 5 denní lhůtě.

Podle Nejvyššího správního soudu za daných okolností nezbylo odvolacímu správnímu orgánu než k odvolání ze dne 14. 11. 2007 nepřihlížet, neboť nebylo ve stanovené lhůtě a zákonem stanoveným způsobem potvrzeno. Oproti tomu podpis stěžovatelky provedený až dne 21. 11. 2007 je třeba považovat za odvolání podané téhož dne, nikoliv za doplnění původního odvolání, neboť to bylo podáno obyčejným emailem a nepředstavovalo tak písemné podání ve smyslu § 37 odst. 4 věty první správního řádu, na základě něhož by bylo možné odvolání proti rozhodnutí prvního stupně po jeho dodatečném podpisu stěžovatelkou projednat. Za této situace je nutné vycházet z toho, že odvolání proti rozhodnutí prvního stupně bylo podáno osobně až dne 21. 11. 2007 a je tak opožděné, jak již správně konstatoval Magistrát hlavního města Prahy a posléze i soud.

Pokud stěžovatelka volí cestu komunikace prostou elektronickou cestou, musí počítat s tím, že se bude vyžadovat její další aktivita. Přitom, jak vyplývá i z judikatury, správní orgány nejsou povinny vyzývat podatele k tomu, aby ve lhůtě 5 dnů provedl potvrzení svého podání zákonem stanoveným způsobem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 - 70, publikovaným pod č. 2041/2010 Sb. NSS „*podání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu podle § 37 odst. 4 správního řádu ... je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat.*“. Bylo proto na stěžovatelce, zda bude v uplatňování svých práv aktivní. Ta však potvrzení podání ze dne 14. 11. 2011 učinila až o týden později a ani nepožádala o prominutí zmeškání úkonu, takže okolnosti, proč tak učinila později, nejsou relevantní. Stěžovatelka přitom nemusela vynakládat náklady na poštovné. Plně by postačilo, kdyby se ve stanovené lhůtě,

tj. do 19. 11. 2007 včetně, osobně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně a učinila podání ústně do protokolu, resp. k odvolání připojila svůj podpis.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného celkově uzavírá, že stěžovatelka podala odvolání opožděně, takže nebylo pochybením, bylo-li podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto. Námitky stěžovatelky tyto správné závěry nijak nevyvrací.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první a odst. 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech pomoci v hmotné nouzi nepřísluší.

Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 960 Kč, která se skládá z částky 500 Kč za jeden úkon právní služby [kasační stížnost ze dne 10. 1. 2012 podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů], z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a z částky 160 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, jíž je advokátka povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrady, které byly vyjmenovány (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

V podání ze dne 18. 1. 2012 stěžovatelka požádala o přerušení řízení o této kasační stížnosti pro jeho souvislosti se soudním řízením týkajícím se prodeje časopisu Nový Prostor. Tato věc však nikterak nesouvisí s otázkou posouzení včasnosti jejího odvolání proti rozhodnutí prvního stupně o zastavení řízení ve věci přiznání doplatku za bydlení, která byla předmětem řízení před správními soudy. Proto Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti nepřerušil a o věci meritorně rozhodl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu